

нашето племе опредѣленото отъ Бога да свърши това велико дѣло? Горкó томува, който смѣе да му попрѣчи! Ако азъ успѣя да сторя това презъ живота си, ще бѣда благодаренъ Богу и на светия Солунски Чудотворецъ. На князь Иона, наследникътъ на престола, ще оставя да доизгради дѣлото ми. Тогава миръ и благополучие ще цѣвнатъ за вѣчни времена въ нашата земя. Наука и изкуства ще се възродятъ както презъ времето на първото царство. За слава и честь на племето ни. Това искахъ да ви кажа.

Иваница отново млъкна. Сѣнки забулиха челото му. Щѣше ли да има сили, за да издържи до край нечовѣшкия, упоритъ трудъ, който го очакваше? Нѣмаше ли измамна рѣка да покоси безъ време и неговия животъ и да прекъсне едно голѣмо дѣло по срѣдата? Не го ли очакваше участъта на братита му? Трима царе — и тримата ще умратъ отъ ножъ — бѣ казала куманеката врачка. И той потръпна отъ зловещото пророчество. Трима. А сега идѣше неговиятъ редъ...

Изведнажъ той рѣзко дигна глава, очитѣ му отново добиха предишния хладенъ и суровъ изразъ.

— Това искахъ да ви кажа. За това ви събрахъ. Знамъ, че на мнозина не ще се харесатъ речитѣ ми, че мнозина предпочитатъ личното си благо и удобство, че не всѣкому се ще животъ съ такива тежки несгоди и задължения. Но, знайте, че нищо нѣма да ме отклони отъ намереното. И запомнете го добре. Асѣнь бѣше строгъ. Азъ ще бѣда жестокъ. Злото ще го рѣжа веднага и то отъ корена. А сега ще ви обявя първитѣ си дѣла. Следъ една недѣля пресвитеръ Константинъ и боярѣтъ Драгота ще заминатъ за Римъ, съ едно мое златопечатно слово до папа Инокентий. А въ това време азъ ще отида лично съ войскитѣ си да посетя князь Иона, новиятъ вождъ на узитѣ отвѣдъ Дунава, и да склуча съ тѣхъ новъ съюзъ за бѣдещата бранъ.

Иваница стана.

Внезапно, страшното каменно спокойствие на лицето му се стопи въ благосклонна приветлива усмивка. Той